

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIORUM

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

PARCE POPULO TUO.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

IT DEUM ADORAVIT.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IV. ÉVF. 1903 5. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Pünkösdi és urnapi gondolatok. — Dalolni szeretnék. — Járjunk szentmisére. — Boldogságunk. — Az enyhülés dalaiból. — Lamoricière tábornok és az apácák. — Minél magasabbra. — A hit csalfa ábránd, a józan ész kalapácsával kell agyonütni. — Oltáregyesületi ügyek. — Befolyt díjak. — Kimutatás. — Elhunytak. — Hirdetések.

Pünkösdi és urnapi gondolatok.

SZÉLVIHAR volt az, mikor a Szentlélek leszállt az apostolokra. És üdvös, áldást hozó mozgalom keletkezett e vihar nyomában. Mert a lelkeket tespedés ülte meg. Azok a kiválasztott férfiak féltek a világ szeméi elé lépni. Félrevonultak s magára hagyták a történelem folyását. Hogy hallgat Péter, ki az utolsó vacsorán oly bátran hirdeti, hogy ő lesz az első, ki szenvedni és meghalni kész az Ur Jézusért. Mint vonul hátra Jakab, ki oly merészen kérte anyja által az első helyet Krisztus oldalán. Néma és kislelkű János, ki azelőtt áradozott a szeretet tüzétől s a lelkesedésben senki mögött se maradt el. Eltűnt a Mester és eloszlott a nyáj. Ráült a félelem és bizonytalanság lelke Krisztus kezdő Egyházára.

De egyszerre «lőn mint égből jövő sebes szél zúgása és betelének mindnyájan Szentlélekkel». És fölkel a tizenkettő s a kik előbb oly bátor-talanok voltak, kiállnak a világ elé s hirdetik, hogy nincs másban senkiben üdvösség, mint Jézus Krisztusban, nem lehet a boldogságot másutt keresni, csak az Ő Egyházában. S a Szentlélek által eltelt apostoli Egyház megindul az ő hódító útjára, behatol minden nemzet és minden sziv szentélyébe, oltárt emel mindenütt az egy igaz Istennek s három század alatt ez a szentlelkes Egyház a világ ura, ez a szentlelkes kereszténység az emberiség eszméje, ez a szentlelkes erő az új műveltségnek, új és nemesebb erkölcsnek, tisztult fölfogásnak megindítója és föntartója.

Ma mintha megint visszavonult volna Krisztus serege s átengedné a tért az Ur hangosan hivalkodó és romlást, mételet terjesztő ellenségeinek. Megint oly kislelkűek sokan, kiknek bátor vallomást kellene tenni hitükről, kiknek vezetni kellene a társadalomban, de csak odahaza vagy egygondolkozási barátaik között merik kinyilvánítani katholicus meggyőződésüket. Jó emberek; az erkölcsi élet törvényeit megtartják, vallásunk ellenségeihez

nem csatlakoznak, de velük nem is küzdenek, s mit ér, ha jóságuk daczára az ellenséges tábor mindent eláraszt, az Egyházat mindenünnen kiszorítja és sokan ép e kislelkű hallgatás következtében már azt is állítják — még pedig a jogosság látszatával — hogy a keresztény gondolkozásuak kisebbségbe szorultak.

Valóban ismét szükség volna oly üdítő szélviharra, mely a Szentlélek erejével bátorságot öntsön a kislelkűekbe. «Emitte Spiritum tuum, et creabuntur». Énekeljük mi is az Egyházzal: «Küldd ki Szentlelkedet és minden új életre kel». Igen, erre a szentlelkes életre, erre az apostoli bátorságra van ismét szükség, hogy a jók fölismerjék szent hivatásukat és ne féljenek a világ elé lépni hitvallásukkal, ne féljenek küzdelembe szállni azon nagy és örök igazságért, melyet Krisztus hozott s melyet nem elég szivünkben vallani, hanem az életbe, társadalomba, államkormányzatba is át kell vinni, hogy uralkodjék minden vonalon s boldogítson. Veni Creator Spiritus. Jöjj el Szentlélek Uristen.

S miért küzdött elsősorban az a Szentlélek által megedzett őskeresztény lelkület? Az Eucharisztiaért, a szentségi Jézusért. A hivek erdőkbe és barlangokba azért gyűltek, a katakombákat azért ásták, a puszták azért népesültek be keresztényekkel, hogy hódolatukat fejezhessék ki az oltár királya előtt alattvalói. A vértanúk vére azért ömlött, az üldöző pogányság kardja azért nem pihenhetett három századon át, mivel a keresztény lelkek nem engedték magukat elszakítani az oltártól, a szentségi Jézustól. E hűség volt és marad a Szentlélek kiáradásának legszembeötlőbb eredménye. Azok a lelkek, melyeket átjárt a Szentlélek kegyelme, mindig tudtak Krisztusért működni, áldozni, szenvedni. A pünkösdi szelleme az urnap misztériumának megértésében nyilvánul, a szentségi Üdvözítő bátor megvallásában és követésében diadalmaskodik.

Legyen is már egyszer igazi, diadalmas pünkösdünk és urnapunk oly hosszú, sivár korszak után! Küldd ki, Uram, Szentlelkedet, hogy megihlessé lelkét azoknak a jó katolikusoknak, kik eddig oly félénkek voltak, kik magukat Krisztus követőinek a világ előtt vallani nem merték. Álljanak be urnapján a szentségi Jézus diadalmenetébe, vallják meg így a világ előtt, hogy egy a mi Urunk, a kit követünk, de ezzel ne elégedjenek meg, ne elégedjünk meg mi sem, hanem tegyük urnappá az egész életet; legyen a történelem folyása a mi buzgó, szentlelkes életünk és működésünk nyomán dicsőséges diadalmenet, mely Krisztust követi e földön hitből táplálkozó megelégedésbe, tul pedig dicsőségbe. a.

Az első Pünkösd.

DALOLNI SZERETNÉK...

Dalolni szeretnék, dalolni Tenéked,
Jóságos Teremtőm, édes Istenem!
Szeretnek hangján szeretném kitárni
Szívemet, a melyben zsong az érzélem.

Künn jártam az erdőn hajnalhasadtával
Dalos csalitokban virágok között.
Megtanultalak ott bámulni, szeretni
A te szépségedben mindenekfölött.

Láttam a kelő nap aranyragyogását
Zöld ruhában díszlő hegyek tetején.
A virágok kelyhén rezgő harmatcseppek
Mindmegannyi gyöngyszem csillogtak felém.

Hallottam a csörgő patak suttogását
— Súgása keblemben visszhangra talált —
Fönn a magas égben a pacsirta zengte
Reggeli, köszöntő üdvözlődalát.

Elbűvölve néztem soká ezt a képet
Imára kulcsolva árva két kezem.
Óh azt a szép képet — a Te képed volt az! —
Soha... soha el azt nem feledhetem!

Hogyha szólni tudnék a madárnak ajkán
S eltanulnám a kis csalogány dalát,
Ugy köszöntenélek, úgy dalolnék Néked
Szüntelenül egész életemen át.

Ugy ha angyaloknak mennyei szavával
Tudnám dalba öntni, a mit szívem ver,
Óh ez fölségesebb, hozzád méltóbb volna
Ulamennyi dalnál százszor... ezerszer!

Se madár, sem angyal, szegény lantos vagyok.
Föld porában élek, bűnös is vagyok.
De ne vesd azért szívem dobbanását,
Hogyha leborulva Neked dalolok.

Buzás István.

~~~~~ Járjunk szentmisére ~~~~~

A VILÁG beteg. A szenteket nem tisztelik, a vallás igazságaiban nem hisznek, a jótékonyság lángja kialszik, a lelkiismerettel könnyen megalkusznak, bűnök szaporodnak, a társadalmi rend fölbomlik, az egyházat félreértik, sőt üldözik is, a lelkek elvesznek, szóval mindenütt megfélemedkeznek az égről.

Idestova kétezer éve, hogy az Úr Jézus érettünk vérét ontotta s a világ lakóinak még alig egyötöd része tartozik hozzá. E háromszáz millió között hány van olyan a ki már semmiben sem hisz; azok között is, a kik hisznek, mily kevesen gyakorolják a vallást, de ha gyakorolják is, azért jobban félnek a földi bajoktól, szenvedésektől, mint a bűnök elkövetésétől. A kevesek között, kik tőlük telhetőleg kerülnek a bünt, mily kicsiny azoknak a száma kik Jézus Krisztus hívásának és kivánságának engedve, Vele szívvel és lélekkel egyesülni óhajtanak. Oh Istenem, hol vannak a Te barátaid, hol vannak a Te kiválasztottjaid?

Sirjunk vérkönyveket és sirjunk mindaddig, míg az isteni kegyelem egy újabb csodát nem művel s az Úr Jézus vérhullatásának emlékére meg nem könyörül a vétkes emberiségen.

A hívők mozgolódnak, jótékony intézményeket létesítenek s a meg-

levőket szaporítják, társulatokat szerveznek, de eddigelé igyekezetüket vajmi csekély eredmény koronázza. Pedig hát annak idején 84 szegény hittérítő (12 apostol és 72 tanítvány) kereszténynyé tette a romlott pogány világot.

E két ellentétes eredménynek oka abban keresendő, hogy az apostolok és az első keresztények mindennap részt vettek a szentmisében s lelküket az Úr Jézus testével és vérével fölfrissítették. Hogyne lettek volna tehát erősek és hatalmasok? Az eredendő bűn óta az ember és az ő cselekedetei halálra vannak ítélve s Jézus Krisztuson kívül nincsen élet. Az ő isteni vére mindég ugyanazt az erőt adja nekünk, beleömlik a mi ereinkbe, átváltozik a mi vérünké és hatalmasokká tesz. Járjunk tehát szentmisére, mert csak úgy menthetjük meg a világot.

I. A mise fogalma.

1. A mise lényegére nézve azonos a keresztáldozattal, csak följánlásuk módja különböző. A kereszt áldozata véres volt, a mise áldozata vér nélküli s folytonosan megújul, az első Isten kiengeszteléseül s a világ megváltásául egyszer lett följánlva, a másodikban mindég, mindnyájan egyaránt részesülhetünk. A szentmisében az Úr Jézus az év minden napjában újra és újra megtestesül, csakugy mint karácsonykor és föláldozza magát mint nagy-pénteken, tehát minden oltár betlehemi jászollá válik és a kálvária keresztjévé.

2. Minden szentmisének tulajdonképen maga az Úr Jézus a bemutatója, a pap csak látható szolgája neki, Ő az egyetlen pap, a kinek áldozatát Isten elfogadta s kinek áldozata a szentmisében folytatódik.

3. Minden jelenlevő Jézus Krisztussal együtt mutatja be az áldozatot s a pap, mint az Ur Jézus szolgája, az Ő nevében cselekszik s a nép nevében, melyet képvisel.

4. A mise Isten legnagyobb ajándéka s az ember legnevezetesebb valóságos cselekedete. A mise a kegyelem forrása, az imádság lelke, a szentségek alapja, a dogmák és erkölcsök középpontja, a vallás teljessége. Magában foglalja és fölülmulja az összes ájtatosságokat, egyik sem helyettesítheti és nem állhat fönn nélküle. Minden ájtatosság csak a mise váltópénzeül tekinthető.

II. A mise szükséges volta.

Csakis úgy részesülhetünk a világ megváltásának jótéteményeiben, ha részt veszünk a szentmisében, a mely megújítása és folytatása a keresztáldozatnak. Hogy Isten valaha, a régi törvények szerint, oly szigorun büntette a legcsekélyebb hibát is s most oly türelmes és elnéző a nagy bűnök iránt, ennek oka a naponként elmondott szentmisében keresendő. Az utolsó mise lesz egyszersmind a világ utolsó napja is.

III. A mise előnyei.

A mise alatt leróhatjuk Istennek négy fő tartozásunkat, melyek a következők:

1. *Az imádás.* Mikor a kenyér és bor átváltozik Jézus Krisztus valóságos testévé és vérévé, vagyis a Megváltó megtestesül, hogy ismét föláldozza magát érettünk, akkor ez fölér mindazon imádással és dicsérettel, melylyel a szent angyalok, a dicsőült szentek és maga a boldogságos szűz Mária Istent tisztelik.

2. *Az elégtétel.* A mise közvetlen eltörli a bocsánandó bűnöket és közvetve a halálos bűnöket is. Jézus Krisztusnak egyetlen csepp vére elegendő arra, hogy a szegény bűnös embert megmentse az örök kárhozattól, többet ér ez a penitencziatartás az Isten kiengesztelésére szolgáló összes intézményeknél, sőt a bűnbocsánat és vértanuságnál is.

3. *A hála.* A mise, vagyis mikor az Ur Jézus fölajánlja testét, vérét, lelkét az ő menyei Atyjának, megköszöni Neki, hogy teremtett bennünket, eleget tesz bűneinkért s megnyitja nekünk az örök boldogság kapuját.

4. *Az ima.* A jól végzett ima megszerzi számunkra az összes isteni kegyelmeket. A misében az Ur Jézus maga imádkozik és ez az imádság sokkal hathatósabb, mint az angyalok, a szentek s a szűz Mária imádsága. Az angyalok is a szentmiséét használják föl arra, hogy könyörögjenek érettünk és vajmi nehezen érhetjük el azt, a mit a szentmise alatt el nem értünk. (Aranyszájú szent János.)

IV. A mise hatása.

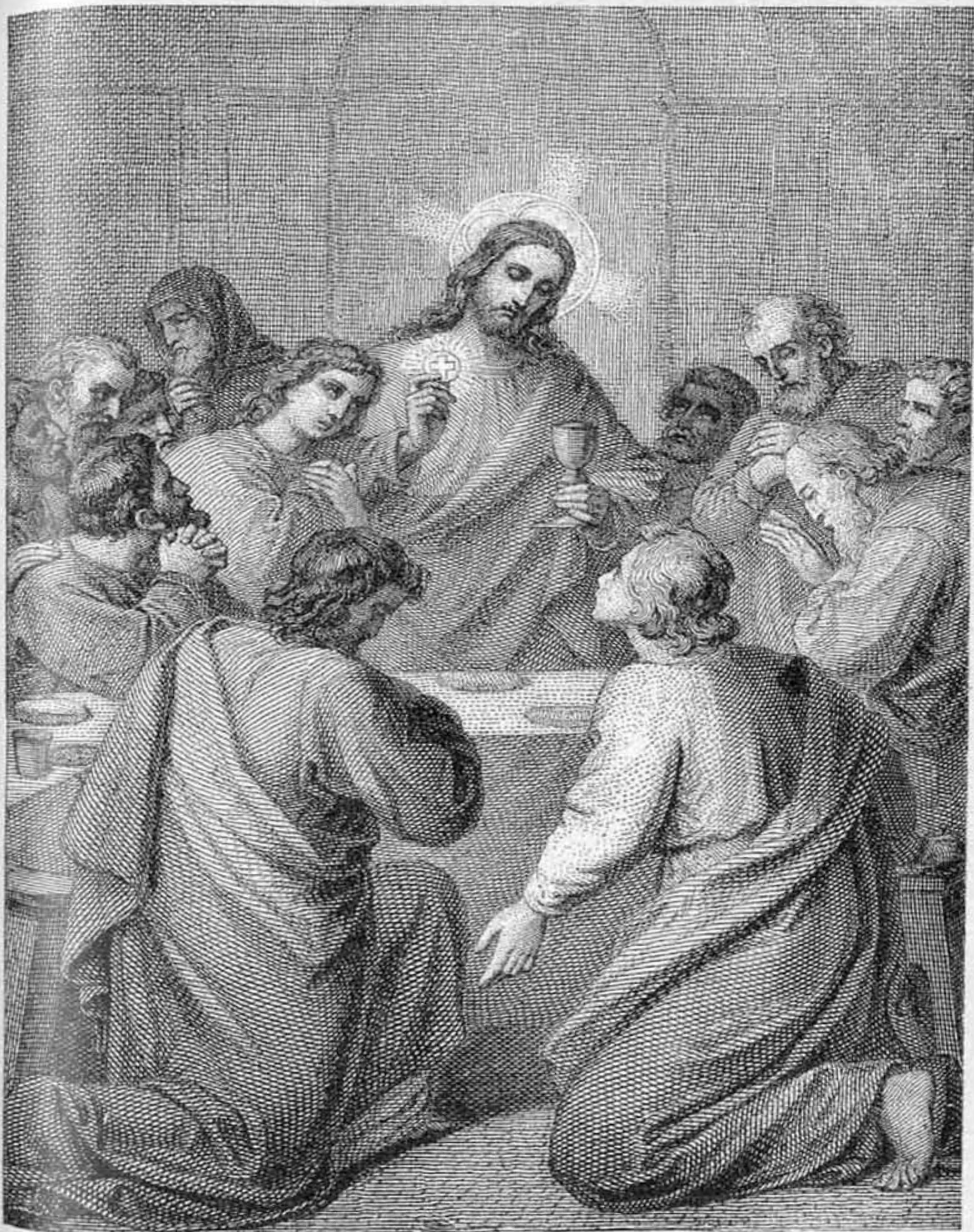
A mise hatása általános és véghetetlen; Isten dicsőségére, az angyalok és szentek tiszteletére szolgál. Kimentti a lelkeket a tisztítóhely tüzéből, jó halálban részesíti a haldoklót, megszenteli a lelkeket, eltörli a bűnöket, a kísértésben diadalra vezet, a betegeket meggyógyítja, a családi jólétet megszerzi, a földi boldogulást elősegíti, szóval az embereknek összes lelki és testi, szellemi és anyagi szükségleteit előmozdítja. Ez az a súly, mely a sors mérlegének serpenyőjét mindig az üdvösség felé billenti le. A misének nagyobb hatása van a világ békéjére és üdvösségére, mint az összes angyalok könyörögésének, az apostolok prédikációinak, a tudósok munkálkodásainak s az államok hadseregeinek.

Isten előtt nincs kedvesebb áldozat s az emberekre nézve pedig hatóságosabb a szentmisénél. (Justiniani szent Lőrincz.)

Többet nyerünk egy szentmisével, mintha egész vagyónunkat a szegények között osztanók ki s a világ minden bucsújáró helyét fölkeresnők. (Szent Bernát.)

Minden mise magában foglalja az Ur Jézus összes érdemeit, az Ő

Az első Úrnap.

nagypénteki kínos kereszthalálát, olyannyira, hogy ha Jézus Krisztus nem halt volna is meg, egy szegény pap által elmondott mise is megszerezte volna a lelkek üdvösségét. (Szent Tamás.)

Az ember megsokszorozza az örök boldogság elnyerésére való érdemét, valahányszor ájtatosan hallgatja végig a szentmisét. (Szent Gertrud.)

A szentmise a keresztény világ ragyogó napja, a hit lelke, a katolikus vallás középpontja, alapja minden szentségnek és szertartásnak, szóval kivonata mindama szépnek és jónak, a miben Isten anyaszentegyháza bővelkedik. (Szent Leonard.)

Ha enyém lenne az egész világ, szivesebben lemondanék róla, mint egyetlenegy szentmiséről, mert tudom, hogy ez a legnevezetesebb, legmagasztosabb cselekedet, a mit gyarló földi lény végre bír hajtani. (M. de Bernière.)

Az alamizsna nem szegényít, a mise nem késleltet. (Közmondás.)

Járjunk tehát szentmisére. A Szentháromság vár ott reánk, hogy imádsunkat elfogadja és minket áldásával eláraszson.

Járjunk szentmisére, Jézus Krisztus vár ott reánk, hogy szenvedéseinek véghetetlen érdemeiben részesítsen és szerelmének kincseivel elhalmozzon.

Járjunk szentmisére, a boldogságos Szűz, az angyalok és szentek várnak ott reánk, hogy imádságukkal megsegítsenek.

Járjunk szentmisére, a tisztítóhelyen kínlódó lelkek a harang nyelve által hívják bennünket oda, hogy megnyerjük az ő szabadulásukat.

Járjunk szentmisére, hogy megvigasztaljuk Jézus szent Szívét, mert azt semmi sem sérti annyira, mintha elfelejtkezünk a miséről vagy megvetjük azt.

Járjunk szentmisére, hogy elnyerjük bűneink bocsánatát, erényeink növekedését, családjunk boldogulását, dolgaink sikerét s végül Istennek tetsző jó halált.

Járjunk szentmisére, hogy papjaink isteni kegyelemben részesüljenek, mert ők az Egyház oszlopai, a föld sava, a világ világossága.

Járjunk szentmisére azokért a szegény haldoklókért is, a kik óriási nagy számmal lépik át naponként az Örökkévalóság küszöbét.

Járjunk szentmisére a hitetlenek és bűnösök megtéréseért, az eretnekek visszatéréseért s az Egyház diadaláért.

Járjunk szentmisére azok helyett is, kik nem járnak.

Járjunk szentmisére a hányszor csak lehet; egyetlenegy szentmise életünkben többet használ nekünk, mint száz halálunk után.

Járjunk naponként szentmisére, ha pedig nem mehetünk, küldjük el családjunk valamely tagját s ha ilyen nincs kérjük meg őrzőangyalunkat, hogy helyettesítsen bennünket.

Járjunk szentmisére a nap minden perczében, még pedig úgy, hogy ajánljuk föl Istennek a föld kerekiségén elmondott összes szentmisét. Csatlá-

kozzunk lélekben az Ur Jézushoz, a ki Isten dicsőségére és lelkünk üdvére cselekszik.

És szóljunk így Hozzá: «Oh Jézusom, a ki e pillanatban a világ örök üdvéért magadat föláladozod, gyulaszd föl mindnyájunknak szívében szerelmed szent tüzét! (P. Ramiére.)

A legnagyobb hittel és áhitattal vegyünk részt a szentmisében, mert csupán olyan mértékben részesülünk annak véghetetlen kegyelmeiben, mint a minő foku áhitatunk és hitünk.

(*Le Petit Messager nyomán.*)

Boldogságunk

ÖTEZER éve üzi-hajszolja az ember fáradhatatlanul azt a csábos lidérczet, a mit boldogságnak hívnak. Ezerszer kezében hiszi már, de mikor élvezni akarja, libegve-lobogva tovasiklik ez a tünékeny valami s tovább üzi játékát a csalódott emberrel. Voltak és vannak mindenkor Krózusok, Cézárok, Plátók; tiszteletben, tekintélyben, földi örömmélfedezetekben, a mikbe az emberek boldogságukat helyezni szokták, nem volt s nincs hiány soha s csodálatos! — a boldog emberek száma mégis oly kevés a földön.

Mije hiányzik hát még az embernek a boldogsághoz? Én abban látom a hiányt, hogy az ember nem talál senkit, a kivel bensőséges barátságban élhetne; nincsen, a kivel örömet, bánatát bizalmasan megoszthatná. Nem csoda ennél fogva, ha a szerencse elbizakodásra viszi, a magába zárt öröm idegessé teszi, a nem fékezett szomorúság pedig lelki erőit elernyeszti. Embertársaink közt ritkán akad, a kit mintegy belső titkos tanácsosunkká avathatnánk, mert ha egyesekben meg is van a jóakarát irántunk, a tehetség, az erő a segélynyújtásra hiányzik bennük; a többség pedig lelketlen önző, saját érdekét vadászsza, másokkal pedig nem törődik. Mivel tehát a földi javakban s embertársainkban hasztalanul keressük boldogságyszomjunk kielégítését, a boldogság alapforrásához, Istenhez kell visszatérnünk, ha boldogságra akarunk szert tenni. Nélküle azt sem tudnók élvezni, a mink van. Egyedül Ő tud mérhetetlen értéket kölcsönözni a földi élet nyújtotta örömeinknek. Szent Ágoston a megmondhatója, hogy nyugtalan az ember szive, míg csak Istenben meg nem nyugszik. A mint a madárnak meg van a maga légköre, a hálnak a saját éltető eleme, a melyben örömet találja, épugy az emberi lélek is csak a neki megfelelő légkörben érzi jól magát: Isten boldogító környezetében.

A szentéletű Vianney János szerint «földi boldogságunk egyedül abban áll, ha szeretjük Istent és tudjuk azt, hogy Isten is szeret minket». Hol nyilvánul azonban bensőségesebben e kölcsönös szeretet, mint az Oltáriszentségben? Ez az a hely, hol Isten oly szenvedélyes szeretettel

karolja át az imádságos lelket, mint az anya gyermekét, hogy csókjaival, enyelgéseivel áraszsza el; itt tehetünk szert lelkünk benső békéjére, megelégedettségére, mely a boldogság sava; itt csendesíthetjük le szivünk dobogását a boldogság után, mert itt lakik amaz isteni Mester, a kinek Szive fölött egykoron szent János oly boldogan pihent. Irigyeljük a szerető tanítványnak e szerencsáját. S nem ok nélkül! Mert mi is ily édes pihenőt keresünk, a hol megnyugtathassuk az élet harczában kifáradt elménket és fejünket.

E szerencsében mindannyiszor részesülhetünk, a mikor csak az Ur Jézussal akár lelkileg, akár valósággal egyesülünk. Szüntelen élvezhetjük a szentség ház előtt az utolsó vacsora boldogító csöndjét s énekelhetjük a zsoltárossal: «Quam dilecta tabernacula tua, Domine!» A kinek kemény a Jákob fejevánkosa, melyről égbe nyílik kilátás, az nem élvezheti a föl-alá járkáló angyalok égi zenéjét sem. Más szóval: a ki részes akar lenni az Oltáriszentség titokzatos örömeiben, hozzon áldozatokat. Szenteljen időt a királyok Királyának látogatására, alázza meg magát alattvalói hódolattal s tárja föl Előtte egész bensejét.

De hogy végezzük ezt? A kedves szent Alajos megtanít a módjára. Nézzük csak a szent ifjút, a mint órák hosszat időzik a szentség ház előtt mozdulatlanul, könnybelábadt szemekkel, oly nagy boldogságban uszva, hogy csak a szent engedelmesség vasvesszeje tudja onnét elmozdítani. Vajjon mit csinálhat ott? Pihen az Üdvözítő szent Szivén. Társalog szerelmes Jézusával s szivja Szivéből az égi örömek illatárját. Megpróbálom utánózni, sikerül-e nekem is e bensőséges egyesülés. Leborulok az oltár lépcsőjén. Megelevenedik előttem az oltár néma környéke. Látom lélekben a boldogságos szent Szüzet, az imádó angyalsereget, az eucharisztikus szenteket: a szent Szivnek egész tiszteletőrségét. Boldog arcukon visszaverődnek az oltárszekrényből kiáradó fénysugarak. Mosolyogva biztatnak: egyesüljek velük, üljek velük a Bárány asztalához. Fölbátorodom s ráhajtom lélekben fejemet a szentséges kebelre, hallgatom minden szivdobbanását, elsirom lelkem keservét; patakként gyöngyöznek végig arczomon nyomoruságsajtolt könyüim és lefolynak az ő Szivének szeretettengerébe. Eltűnnek ott a vérvörös habok közt s megtisztulva, megszentelődve jelennek meg a Magasságbeli színe előtt. Az édes Jézus megszanja nyomoruságomat, meghallgatja panaszaimat s vigasztalásul feltárja ama mélységes sebet, melyet az emberek gonoszsága ütött szent Szivén, elmondja a gyötrelmeket, melyeket a Golgothától mostanig szenvedett. Minden szava mézédésen cseng. Figyelek, hogy egyet is el ne szalaszszak.

Ő tovább vigasztal és oktat engem: Ne keresd, fiam, a kincseket, hatalmat, tiszteletet, hisz látod az én szűk czellámból, az én elhagyatottságomból, mily kevés kell a boldogsághoz. Ha boldogságot akarsz, bennem

keresd azt. Békességet, a szív békéjét adom én neked, melyet a világ nem adhat. Tiszta lelket öntök én beléd, mely kerüli a bűn fertőjét. Szent gondolatokat sugallok én neked, melyek nemes elhatározásokra ösztökélnek. Türelemmel ajándékozlak meg, hogy mi se hiányozzék boldogságodhoz. Mit kívánsz még egyebet tőlem?

Uram — felelem én szent Péterrel — jó nekem itt lennem Nálad. Elvetem a világ összes javait s Szivedet választom örökös hajlékomul. Ott fogok lakni, oda, mint sziklahasadékba fogok szelid galambként menekülni, ha a bűn ölyve kóvályog fölöttem, ha a lelki kín, testi baj gyötör. Benne, a Te szivedben érzem én jól magam; ide, az én Emmausomba teszek én kirándulást, ha kétség kínoz, ha üdülésre szorulok s Te fölfrissited csüggeteg tanítványodat.

Igy társalgok a szentségház jóságos lakójával. Egy Szív kell nekem, melyről tudom, hogy engem szeret s e tudat boldoggá tesz. Egy jó barátot keresek, a kivel örömeimet közölhetem, kinek elpanaszolhatom, mi fáj s ő a samaritánus olaját csöpögteti sajtó sebeimre, sőt egyetlen szavával be tudja őket hegeszteni, ki tudja elégíteni minden vágyamat. Szóval az ő társaságában feledem, hogy Ádám fia vagyok, teleaggatva minden nyomorúsággal; a mennyországban gondolom magam, hol minden szenvedésem örömmre fordul, s e gondolat feledtetni velem a siralom völgyét, a földi háborúságokat. A szentek boldog egének egy részecskéjét érzem leszállani parányi szivembe, a mikor látogatást teszek Jézusomnál.

Szeretnék ilyenkor szent Terézzel fölmenni egy magas hegyre s onnan dörögni a boldogságért küzködők felé: Emberek, szomjuhózzátok a boldogságot? Menjetek Jézushoz s ittasodjatok meg! Unalomról, fáradságról panaszkodtok? Meritsetek az Üdvözítő üditő forrásaiból! Éhezitek a megelégedett élet kenyerét? Vegyétek és egyétek az Ur szent testét! Menjetek Jézushoz mindnyájan, a kik fáradtok és terhelve vagytok s Ő megennyhit titeket.

T. K.

AZ ENYHÜLÉS DALAIBÓL.

I.

Szegény Szivem, szegény beteg Szivem
Lankadt erővel im Hozzád viszem,
Kicsalsz magadhoz, mint a hűs patak:
Szivedből balzsamos malaszt fakad...

«Siess fiam, ha fájdalom epezt,
Sötét a gondod, a válladon kereszt,
Siess fiam és bizva nézz reám
Mint Magdolna a bűnbánó leány»...

«Hullasd a könnyet — kristálytisztá viz —
Galambfehér lesz tőle, a ki hisz...
Angyal-ruhába hány szív öltözött,
Mely rongyos volt az emberek között»...

«Ki sír a földön, egyszer még örül,
Ha fönn lebeg majd trónusom körül...
Mert drága-kövé válik ám a köny:
Az angyal-arcz is fénylik tőle fönn!»...

— Így szól Szived és egy kis szikra fény
Kigyul a síró lélek rejtekén...
Tüskéken át bizton vezet oda,
Hol vársz reám: az angyalok hona...

II.

Megmozdul a szivem, mint a néma árnyak,
Melyek a holdfénytől ide s tova járnak,
Ha lakodba térek...
Az örök lámpának melegítő fénye
Elvezet jóságod trónusa elébe,
Hol lehull a véték...

Csörgő rabbilincstől szabadultan állok,
Nem akarom hinni, hogy még boldogságot
Élvezhet a lelkem...
De a szentség házból jön felém egy szózat:
«Nem feledkezik meg soha szivem rólad:
Jöjj és kövess engem!»

Hortobágyi József.

Lamoricière tábornok és az apácák.

QIDŐN 1839 április havában Nantesba utaztam, ért az a különös szerencse, hogy a világhírű hadvezérrel Lamoricière tábornokkal megismerkedhettem. A tábornok — akkor még csak ezredes — egy alkalommal fölvezetett engem a gőzhajó fedélzetére, azon ürügy alatt, hogy ott kellemesebben el lehet szivarozgatni, tényleg pedig azért, hogy zavartalanul beszélgethessünk.

A legnagyobb előzékenységgel és jósággal válaszolt minden kérdésemre s én valósággal élveztem ritka szép előadását, midőn a Loireon fölfelé igyekvő hajó utunkat keresztezte.

A gőzhajón sokan voltak, köztük egy szent Vincze testvér is. Az ezredes megpillantván az apácát megemelte sapkáját. «Ismeri?» — kérdém. «Sohasem láttam, de azért ismerem ezeket a derék nőket egytől egyig és sohasem megyek el mellettük, anélkül, hogy ne köszöntsem őket. Ha érdekli önt, mindjárt el is mondom ismeretségünk történetét.» Szükségtelen volt felelnem, ő lángtekintetével azonnal észrevette, mily mohón lesem ajkairól a szót. «Constantine várának — így kezdte elbeszélését — szerencsétlenül végződő ostromával még nem volt minden befejezve. A kudarcz után visszavonultunk Bône-ba s ha a Changarnier ezrede nem jön segítségünkre lemeszárolták volna katonáink nagy részét. Mikor már az üldöző araboktól szerencsésen megmenekültünk s erődünkben teljes biztonságban érezhettük volna magunkat, egyéb mindenféle szerencsétlenség zúdult reánk. Legjobb csapataink demoralizálódtak, erőt vett rajtuk a csüggedés, s a zuavok, az én szegény zuavjaim, rakásra pusztultak a kórházban anélkül, hogy valami számot tevő betegségük vagy sebük lett volna. A honvágy vitte el őket. A francziát az idegen földön jobban gyötri a honvágy, mint bármi más nemzetiségű embert s az ellen a betegség ellen a tudomány nem birt semmi egyéb gyógyszert fölfedezni, mint a szülőföldre való visszatérést. A mi katonáinknak ezt nem lehetett megengedni, mert akkor egyetlen egy sem maradt volna ott. Az orvosok kétségbeesve tehetetlenül álltak meg. Minden reggel, valahányszor a kórházba látogattam, újabb és újabb haláleseteket jelentettek be. Én sorra jártam az ágyakat s hol gyöngéd rábeszéléssel, hol pedig fenyegetődzéssel akartam hatni a betegekre. Minden kigondolhatót megkísérlettem, semmi sem használt. A harczban edzett ősz bajuszu katona, a csupasz száju naiv ifju, mindegyik egyaránt elhaló hangon csak ezt suttogta: «Bocsánat ezredes ur érzem, hogy végem van. Oh ha anyám itt lenne..... és a tiszteendő ur!...»

Ezt bizony nagyon rosszul esett hallani. Minő szívet facsaró látvány! Az a derék bátor katona, a ki már százszor is farkasszemet nézett a halállal, most gyöngén, apródonkét vész el, mint valami mellbeteg.

Oh mennyire fájt értük szívem, mert igen szerettem és becsültem valamennyiüket.

Egy napon még inkább erőt vett rajtam a megindulás, szinte boszankodtam miatta s mikor minden oldalról azt sóhajtozták, hogy, anyám! tisztelendő úr!... ingerülten kiáltottam föl: «Jól van jó, szerzünk nektek tisztelendő urakat, ne busuljatok».

A következő napon Algirba mentem s fölkerestem a kormányzót. Mansel tábornagyot kemény szívű embernek tartják, de azért olyan lágy, mint a viasz. Mikor elmondtam neki a helyzetet, elgondolkozva bólingatott hozzá és csak ennyit mondott «baj, baj!» — «Adjon kérem szerzeteseket» — sürgetém. — «De honnan?» — «Kérjen a minisztertől.» — «A minisztertől? ő az intendaturához utasítana s még hat hónap múlva is ott lennék, a hol most, de van egy jó eszmém, irjon kérem itt azonnal a királynénak, én is fogok mellékelni hozzá néhány sort. Nem tudom lesz-e gyógymódunknak haszna, de ártani semmi esetre sem fog. Kérjen szürke nénéket. Láttam már őket katonai kórházakban működni. Az első császárság idejében Németországban nem egyszer találkoztam velük a harctéren, a mint sebesültjeinket kötözték, ápolták s nem törődtek a fejük fölött füttyülő bombákkal. Oh ezek tiszteletreméltó, bátor leányok. A katonák rajongnak értük s ők tökéletesen elvégzik a pap dolgát.»

A tábornagy egy cseppet sem vallásosabb nálam, de igen helyes eszejárása van. Egy óra múlva a megcímezett ajánlott levelet már át is adták a legközelebb induló hajó parancsnokának.

Bône-ba visszatérve, meglátogattam ismét a betegeket s szavaim némi reményt keltettek a szegény csüggedt lelkekben. Azonban a halálozás nem igen csökkent. Lázás izgatottsággal lestem a hajók érkezését. Már tizenkét nap telt el.

Egy reggel kinosan eltöltött éjszaka után, melyen két kedves hű bajtársamat vesztettem el, szomorúan jöttem ki a kórházból s tartottam a part felé, midőn a világító torony őre lelkenedezve szaladt elém. «Ezredes ur, ezredes ur — kiáltá — egy hadihajó tünt föl a láthatáron és apácák vannak rajta!»

E jó hír hallatára rögtön intézkedtem csolnakom fölszerelése iránt s elszaladtam a kikötési engedélyt megszerezni, a mi akkor, tekintve a zavargásokat, nem egy könnyen ment. Mikor visszatértem, nyolcz matrózom már teljes készenlétben várt reám. Csolnakunk oly gyorsan repült, miatha csak gőz hajtotta volna. Nemsokára a hajóhoz értünk s annak hidjára ugorva fölkiálltattam: «Siessünk testvéreim, siessünk, sok derék ember élete függ tőle». (Összesen hat apácza érkezett.) A kedves jó lelkek szavam hallatára, tüstént összeszedték kis holmicskájukat és követtek engem. Az őrség tisztelgett nekik, a parancsnok kardjával köszöntötte őket, a matrózok három-

szoros éljent kiáltottak. Pár percz mula mind a hatan csolnakomban ültek s nagyon megvoltak hatva a nagy tisztességtől, a melyben részesültek. A partra szállva egyenest a kórházba rohantunk.

A betegek már vártak bennünket. A mint észrevették a lebegő szárnyú fehér kalapokat, mindnyájan örömrivalgásban törtek ki s hogy mily nagy volt ez az örömrivalgás, ezt hallani kellett, mert különben el sem tudja képzelni az ember.

Valamennyien fölugráltak, mintha már is meggyógyultak volna. A testvérek bevonulása után nem fordult elő több haláleset. Másnap a szerzetesek is megérkeztek. Nyolcz nap alatt a lázbetegek mind meggyógyultak s vissza tértek a csapatokhoz.

A kórházban már csak a sebesültek és amputáltak maradtak, de azok is oly szépen haladtak a javulás útján, hogy rövid időn haza lehetett őket szállítani Franciaországba.

Az ezredes bevégezvén elbeszélését kissé elhallgatott, azután pedig, hogy meghatottságát elpalástolja, egyet köhentett, megsodorta bajuszát s így szólt: «Most már érti uram, miért vagyok én oly nagy tisztelője a Szent Vincze testvéreknek s miért köszöntöm őket, valahányszor találkozom velük».

Franciaából fordította *Fluck Jolán*.

Minél magasabbra!

IGEN, minél magasabbra emeljük az Oltáriszentséget lelkünk áhíthatában, szívünk szeretetében és buzgalmában. Mindenki, a ki az Oltáregyesület tagja, főleg ki vezetője, terjesztője, hasson oda, hogy e nagy Szentséget minden oldalról, minden tekintetben minél nagyobb tisztelet, minél mélysegebb hódolat és imádás környékezze. A papok rendkívül sokat tehetnek e téren.

De a működésnek rendszeresnek kell lennie. Külsőségekre mindaddig ne adjunk sokat, míg a szivekben, lelkekben mélységes hitet, erős bizodalmat és forró szeretetet nem ébresztettünk az Oltáriszentség iránt. Mivel? Lelkes, hittől áthatott, szeretettől áttüzesített szentbeszédeinkkel. Használjuk föl erre minden hónapnak egy bizonyos (pl. első vagy második) vasárnapját, az «Oltáregyleti vasárnapot», beszéljünk akkor mindig az Oltáriszentségről. Röviden, lelkesen, tüzesen! Hitágazati (dogmaticus) beszédekkel kezdjük, bizonyítva (de mértékkal!) Jézus jelenlétét az Oltáriszentségben az édes Jézus szavaiból, melyekkel e Szentséget megigérte, máskor azokból, melyekkel rendelte. E hitágazati beszédek, ha jól készítvék, igen alkalmasak arra, hogy erős hitet ébreszsenek a lelkekben az Oltáriszentség iránt. Azután áttérhetünk a szentmisére, a szent áldozásra, a gyakori jó áldozás hatásaira,

majd arra, hogyan kell végezni a szent áldozáshoz való készüléket, hogyan a hálaadást utána, stb. stb.

Mindezekben nagy gondunk legyen arra, hogy a népet az alakiságból (formalismusból) kizökkentsük. Szívből-szívhez szóljon az imádságuk mindig és ne legyen darálás, fölolvasás... Említeni sem kell, hogy beszédeinknek csak úgy lesz sikere, ha magunk misézésnél, áldoztatásnál, térdhajtásnál, a templomban való viselkedésnél mindig a legnagyobb áhitatot mutatjuk és a népet gyakran figyelmeztetjük a jó viselkedésre. Legyünk szigoruan következetesek. Soha semmiféle rendetlenséget a templomban ne nézünk el, hanem fejezzük ki nemtetszésünket, bár lehetőleg szeliden, türelmesen, hogy mindig kitűnjék: nem engem sért a rendetlenség, hanem az Ur Jézust. A husvét után való vasárnapi szent evangéliumok nagyon sokszor adnak alkalmat arra, hogy az Oltáriszentségről beszéljünk. De ha tárgyunk nem volna is maga e Szentség, más tárgyról szóló beszédeinkben is igen sokszor tehetünk rövid vonatkozást az Oltáriszentségre. Így lesz e fölséges Szentség valóban hitéletünk központja, szívünk szeretetének legfőbb tárgya, mindenünk. Főleg az Oltáregylet tagjaiban igyekezzünk mindig ébren tartani azt az öntudatot, hogy ők a szentségi Jézus különös szolgálói, nem, gyermekei.

Csak midőn már lelkes beszédeinkkel, épületes példánkkal hitet, szent félelmet és buzgó szeretetet ébresztettünk a lelkekben az Oltáriszentség iránt, akkor térjünk át nagyobb mértékben a külsőségekre. Ne engedjük azt, hogy legyen oltár a templomban, mely diszesebb lenne, mint a szentségi Jézus lakó-oltára! Ne tőrjünk meg port az ő oltárán, rongyos, piszkos terítőket.

Ne engedjük lámpákat gyujtani a nem szentséges oltárok előtt. Hogyan lesz az örök-lámpa a Legszentebbre figyelmeztető jel, ha itt is, ott is lámpák égnek a templomban?

Szigoruan követeljük a szentséges oltár előtt a lámpa égését és e célból ne riadjunk vissza semmitől, intéstől, kéréstől, fenyegetéstől, biztástól, kémkedéstől. Sok helyen csak így lehet megtörni egyes hanyagságba beleavult öreg sekrestyések nyakasságát. Bizzuk az oltárok tisztogatását oltáregyleti leányokra. Ha másképen nem menne a dolog, névszerint lehetne egyesekre bizni egy-egy oltárt s ennek tisztaságát időnkint számon kérni az illetőtől. Hogyan legyen nagy tisztelet valakiben az Oltáriszentség, a szentmise iránt, ha látja az iszonyu poros, rendetlen oltárokat?...

Itt a tavasz! Uton-utfélen rengeteg sok virág. Illatozzanak az édes Jézus körül csokrok és koszorúk! Nagyban emeli ez is a szentségi Jézus iránti tiszteletet. Félre a sok művirággal, a valóságos lim-lommal, csunya por-fészekkel! Néhol makacsul ragaszkodik ezekhez a nép, de ha fölvilágosítjuk őt és következetesen eltávolítjuk a művirágokat, végre is belenyugszik, később pedig beleszokik az «uj divat»-ba.

Legyünk ellenségei a forgó-tabernákulumoknak! Ne engedjük el a szentségház belsejéből a selyem-bevonatot. Egy tabernákulum, mely forgatható és selyemmel nincs bevonva, oly poros, hogy minden 5—6 napban vastag por-réteget lehet belőle kitörölni. És azt érdemli tőlünk az édes Jézus, hogy Őt ilyen helyen tartsuk? A szentségházból még csak ki lehet törölni a port, de az ostensoriumból!? Ezer és ezer hasadék, gödröcske rajta, hogyan lehet azt tisztán tartani? Szedjük szét minden 5—6 napban számtalan részre, minden egyes esetben félnapi munkával? Vagy hagyjuk rajta diszleni a vastag por-réteget jövő nagycsütörtökig, a midőn minden szent edényt alaposan meg kell tisztítani?! Egyiket se! Hanem csináltassunk nemforgó szentségházat, vonjuk be belsejét fehér selyemmel és a Legszen-
tebb a portól meg van védelmezve. Pénzhiányt sem hozhatunk föl ment-
ségünkre, mert hiszen a szentségház selyemmel való bevonása nem kerül
sokba és a tapasztalás mutatja, hogy a nép nagyon szívesen hozza áldozatul
filléreit ily magasztos célra.

Tehát csak minél magasabbra az Oltáriszentséggel! Igyekezzünk mi, oltáregyleti papok minél erősebb hitet, minél bensőbb bizalmat, minél lán-
golóbb szeretetet kelteni a hivekben az édes Jézus iránt, elsősorban épületes
példánkkal, másodsor lelkes szentbeszédeinkkel, harmadszor a templomnak
és különösen a szentséges oltárnak díszítésével — és még sok egyéb-
vel, de erről majd máskor!

Bányász Endre.

A hit csalfa ábránd, a józan ész kalapácsával kell agyonütni.

Karkecz Lajos.

A «JÖVENDŐ»-ben olvastam e sorokat. Mélyen elgondolkoztam e fölött
s fölsóhajtottam: *Istenem, hát ilyen lesz a jövő?* — A nagy Napoleon,
kinek igen sok agyafurt gondolatai voltak; ki a vallás barátjának nem
nevezhető, különösen nem akkor, mikor hatalmának delelőjén perbe szállt
magával a hatalmas Istennel is, a mennyiben helyettesét, a római pápát
embertelenül sanyargatta, még akkor is bevallani kényszerült, hogy a jó
erkölcs vallás nélkül el sem képzelhető.

Ennek daczára a mai kor törpe epigonjai fesztelenül mondogatják, hogy
a hit csalfa ábránd, melyet a józan ész lomtárba kényszerít.

«*IV. Henrik*» és «*A Windsori víg nők*» ismeretes karaktermaszkja,
a semmirekellők hőse, a hazug dicsekvő, de félénk katona, a kényes életet,
korhelységet és álmod szerető viveur, a shakespearai Falstaff (sir John) jut
eszembe, mikor a modern epigonok elméskedő gyermek-viczezeit hallom.
Mert, hogy az ilyen könnyelmű megnyilatkozás komoly számba nem vehető,
épen a józan ész fönsége érdekében, bizonyos.

E félszeg gondolkozásmód egy percze sem hoz ki a higgadtság sodrából, csak az fáj, hogy manapság a magyar intelligenciából sokakat kell elmasiroztatni Fallstaff tarka hadserege előtt, a kik józan eszüket épen a józan ész rovására használják fel.

Ha vissza nem fordulunk e veszedelmes utról, a «Jövendő»-nek igaza lesz, de nem logicze, mert ez abszurdum, hanem moraliter, mert a lágytag gondolkozásmód és a szemkápráztató, de üres kóreszmék iránt való szertelen hiszékenységünk előbb-utóbb az erkölcsi csőd ölébe kényszerít, hol a hit csakugyan csalfa ábrándképen vibrál lelki szemeink előtt; hol az önhittségében elbizakodott emberi ész az ördög kalapácsának segítségével csakugyan erősen meglassítja bennünk a szentségi Jézus iránt való szeretetünket.

Nem bocsátkozom e helyen annak tudományos megvitatásába, hogy az emberi ész megbizhatatlan s hogy e gyöngye kalauz igen gyakran ingoványba, örvénybe vezeti követőit, mert hatalmas szellemek foglalkoztak már e kérdéssel és már régen tönkre silányították a gögös szellemet, hanem csak annyit mondok, hogy ezen erkölcsi métely már sokakat készületlenül talált.

Én a magam részéről ide vezettem vissza a szomorú tapasztalást, melyből mindenki beláthatja, hogy az emberek nem elegendő melegséggel viseltetnek a szentségi Jézus iránt s nem törekszenek kellő hódolattal járulni az Oltárszekrényhez.

Mennyi kegyelem lesz ezzel könnyelműen elpazarolva!? Mennyi áldás lesz idegen mezőkre elvezetve!? Béke helyett mennyi vihar; megnyugvás helyett mennyi kétségbeesés; szeretet helyett torzsalkodás; hódolat helyett mennyi keserű kifakadás!? Minden azért, mert az emberek inkább hisznek még ma is a sziszegő kigyó képében köztünk forgolódó ördögnek, mint a szentségi Jézusnak s esznek a gonosz tudás fájáról, isznak a mulandó örökök kelyhéből!

Avagy nem a gonosz tudás fáján terem a fanyar gyümölcs, mely az egy élő Istenben való hitet csalfa ábrándnak tartja?! Nem hiu öntet-szelgés mondathatja velünk az észbeli képtelenséget, hogy a hit csak csalfa ábránd, melyet a józan ész kalapácsával kell összetörni?

Plutarch azt mondja: *«Találhattok városokat, melyek nincsenek falakkal körülvéve, melyekben nem virágzanak a tudományok, melyek fölött nem uralkodnak királyok, sőt láthattok városokat, melyekben nincsenek házak, hol nincs pénz, hol nem tudják mi a színház és iskola; de olyat nem fogtok találni, melyben Istent ne tisztelnék; melyben ne esküdnének, hol ne lennének papok és ne volna áldozat; olyat még senki sem látott és nem is fog látni; nekem úgy tetszik tehát, hogy várost könnyebben képzelhetünk föld, mint vallás nélkül.»*

A család, a társadalom, egyes népek és nemzetek, az egész emberiség, hit nélkül létezhetnék-e? Ha az emberek, az örület egyes óráiban, tombolva, dühökben bejárnák az egész föld kerekességét és megsemmisítenének minden nyomot, mely a vallás fogalmára emlékeztetne, mi Istenhez visszavezethetne; a másik perczben belátnák tévedésüket; sirva, jajgatva kalandoznák be újra a földtekét, hogy a szentséges keresztfa szilánkjait összeszedehessék; aranyba, gyémántba foglalva visszahelyeznék a Golgothára, mert enélkül nem lehet meglakni a földet.

«Nincs élő lény, az embert kivéve — mondja Cicero — mely Istent ismerné; az emberek közt pedig nincs oly vad és bárdolatlan nemzet, mely ha nem volna is tisztában, minő Istent kell imádni, ne tudná, hogy van Isten.» Vad és bárdolatlan tehát az a nép vagy nemzet, mely a hitet csalfa ábrándoknak tartja; eszes állat csupán, a mely szenvedéseinek szabadon áldozhat.

Erről mondotta volna a Szentlélek: «*Paulo minus ab angelis minuisti eum, et omnia subiecisti sub pedibus eius, oves et boves universas insuper et pecora campi!*» (Csak kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál; mindent lábai alá vetted, a juhokat és ökröket mind, azonfelül a mezők vadait is.) Descartesnak volna igaza, ki az állatoknak lelket tulajdonít, vagy La Fontainénak, ki «*A két patkány, róka és tojás*» czimű meséjében halomra hányja a fennebbi bölcsész képtelen állításait?

A béke kincseit csak úgy birhatnók e földön, ha az égre föl nem tekintünk; ha a tehetetlenség ködével eltakarjuk szemeink elől az eget? Talán az a boldogság, ha mint lomha tömeg egy magasztosabb eszményi szentség elismerése nélkül, a földre szegzett szemekkel, az érzékiségben elernyedő lelki erővel kapaszkodunk a mulandó jólétbe s így vánszorogjuk át e rövid életet? ha magasztos rendeltetésünket, mely nyilvánvaló előttünk, makacsul letagadjuk?

Nem! Ez nem lehet. Ez az emberi méltóság egyenes tagadásába vezet.

Ne elegyedjünk az eszes állatok társaságába, hanem maradjunk a szentségi Jézus közvetlen közelségében. Az ő szentségies ajkain a legtisztább bölcséleti axioma hangzik felénk: «*Istent féljed és tartsd meg az ő parancsait, mert ez teszi tökéletessé az embert*». (Prédikátor XII. 13.)

Oltáregyesületi ügyek.

Jöjjetek imádni!

Május havában fejt ki a nagy természet legigézőbb pompáját. Nem kísérlem meg e szépségek leírását, magasztalását, hisz a költő is mondja:

«Oh természet, oh dicső természet!
Mely nyelv merne versenyezni véled?!»

De Petőfi ugyancsak folytatja:

«Mily nagy vagy te! Mentől inkább hallgatsz:
Annál többet, annál szebbet mondasz!»

S valóban nincs az a világhírű szónok, ki Isten lételetét meggyőzőbb módon tudná bizonyítani, ki az Isten hatalmát, végtelen bölcsességét, hozánk való szeretetét, határtalan jószágát ragyogóbban ecsetelné, mint a hogyan a természet beszél ezekről a malasztal ékes lelkekhez — de csakis ezekhez.

Ilyen lelkekben nem hiu ábrándozást, alapnélküli érzélgősséget fejleszt, hanem a Mindenható iránt való áldozatkész szeretetét, törhetetlen hűséget, szünetnélküli imádatos hódolatot.

A nagy természetnek az ilyen lelkekhez való szava következtében fogant meg az az eszme, hogy május havát különösen a boldogságos Szűz

tiszteletére szenteljük, ki által kaptuk a Megváltót, kit a legméltóságosabb Oltáriszentségben imádunk.

Krisztus Urunk imádása s az Ő szentséges Anyjának tisztelete elválaszthatatlan dolgok. Egyiknek csak akkor van értelme, ha a másikkal karöltve jár.

Jézus imádását Mária tiszteletével legelőször egyesítve ott találom meg nemsokára Krisztus születése után a betlehemi istállóban. Jézus ott fekszik a jászolban. Szűz Anyja s nevelőatyja szívük mélyéből úgy örvendenek a Megváltó születése fölött, mint azóta sem örvendett e fölött hívő; úgy vigadoztak lélekben gyermekük születésén, mint addig s azóta egyetlen szülő sem. Ám a szentséges szülők nem egyedül vannak Krisztus jászola mellett. Ott térdelnek a szegény ismeretlen pásztorok s napkelet hatalmas királyai. Mélységes élő hitel imádják az isteni Kisdedet. Az első adoratio.

De kérdem, hogy ha az emberi szív már akármelyik földi anya iránt tisztelettel adózik, minő érzelmekkel viseltettek Krisztus ezen első imádói a Szűzanya iránt. Bizonyára a legnagyobb, a legmélyebb, a legőszintébb tisztelet honolt lelkükben az Isten Anyja iránt, melynek szavakban s tettekben is kifejezést adtak. Ime, az első Máriatisztelet.

Első pillanatban szent irigységgel gondolunk e gyönyörű jelenetre. Pedig irigységre nincs okunk, mert ama jámbor pásztorok és szent királyok boldogságát mi is átélhetjük.

Folyó év június 5-én és augusz-

tus 17-én a fővárosunk közelében levő máriabesnyői kegytemplomban megújíthatjuk a Betlehemben történt jelenetet. E két napon Üdvöztők a legméltóságosabb Oltáriszentségben reggeli 6 órától esti 6 óráig ki leszen téve imádásra az említett templomban. A szűz Anya, ki már hosszú éveken keresztül oly szívesen hallgatja meg az itt hozzá folyamodók kéréseit, e napokon, ez alkalommal kettőzöttetett szeretettel várja és fogadja gyermekeit.

Tavaly is várta Krisztus és a szent Szűz e napokon a hívőket. De hiába vártak. A déli órákban egyetlen imádó nélkül maradt a kitett legméltóságosabb Oltáriszentség.

Az idén ne várjanak hiába! Jöjjetek el mindnyájan, vállaljatok el mindnyájan egy-egy imaórát, kik e sorokat olvassátok. Jöjjetek el Krisztust kiengesztelni, megkérlelni mult évben szenvedett elhagyatásáért.

Jöjjetek el imádni, ti gazdagok és hatalmas nevek hordozói, miként elementek a napkeleti királyok a betlehemi istállóba. Ha azok egy időre ott tudták hagyni kényelmüket, ha azok tudták az akkor még jóval több nehézséggel járó utazás terheit elviselni, ne riadjatok vissza ti sem ezen áldozatoktól. Példát adott nektek a jelenkor egyik hatalmas asszonya is. Felejthetetlen emlékü királyasszonyunk, Erzsébet ő Felsége, nem egyszer imádkozott e tabernakulum előtt.

Jöjjetek el imádkozni ti szegények, miként a betlehemi pásztorok. Ne féljete, Krisztus a szegényeket mindig szereti; ott Besnyőn is meglehe-

tős szegény hajlékban vár benneteket, hogy lelkileg gazdaggá tegyen.

Jöjjetek el imádni, ti férfiak! Látuk föntebb, hogy Üdvöztők első imádói s a szent Szűz első tisztelői férfiak voltak.

Jöjjetek el imádni, ti Mária-kongreganisták, ifjak és leányok egyaránt! De szép alkalom lenne itt megújítani szent fogadáistokat.

Jöjjetek el imádni, ti oltáregyesületi tagok, kik a szentségi Krisztust eddig is oly hiven szolgáltátok.

Jöjjetek el imádni, ti Máriatisztelők, kik egész május havában oly kitaratóan tisztelitek a szent Szűzet.

Jöjjetek el mindnyájan, kik Jézust s a boldogságos Szűzet szeretitek, kik Tőlük valamit kértek, avagy, kik Nekik valamiért hálával tartoztok.

Fővárosunk közelében az Ég kegyelme két kegyhelyet adott: Mária-Remetét és Mária-Besnyőt. Az elsön a hivek szeretete és áldozatkészsége gyönyörű templomot emelt Isten dicsőségére. A hivek hálája mintegy megkövesedett, hogy állandóan hirdesse Isten anyja és Jézus szeretetét. A másikon a fővárosi hiveknek a fönt említett napokon minél tömegesebben való megjelenése legyen a hála adója, mit e kegyhely birásáért ajánlunk föl Urunknak.

Oh, értsük meg s kövessük a nagy természet szavát!

A májusi szellő azt susogja, az ég felé emelkedő madárka azt csicsergi, a virág ég felé szálló illata azt leheli, a csobogó erdei patak azt mormolja: Mily nagy az Isten! Jöjjetek imádni!

A futó felhő, a ragyogó csillag, a

zümögő bogárka mind azt hirdeti:
Mily jó az Isten! Jöjjetek imádni!

A hasadó hajnal, a verőfényes dél,
a csendes alkony, a holdvilágos éj-
szaka azt tanítja: Mily szent az Isten!
Jöjjetek imádni!

*

Választmányi ülés. A budapesti központi Oltáregyesület választmánya folyó hó 11-én ülést tartott az örökimádási zárdában *örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. *Kánter Károly* apát, igazgató föl hívja a figyelmet, hogy június 5-én Besnyőn, a fővároshoz közel fekvő bucsujáró helyen szentségimádás van, s föl szólítja a tagokat, hogy azon lehetőség vegyenek részt, s így az Oltáregyesület célját propagálják a fővároson kívül is. Június 6-án az egyesület első elnökasszonyának, Istenben boldogult *gróf Cziráky Jánosné*nak lelki üdvéért a szokásos szentmise fog bemutatni a zárda-kápolnában. A gyűlés legfontosabb tárgyát egy az örökimádási templommal és zárdával kapcsolatos *oltáregyesületi ház* ügyének megvitatása képezte. A választmány elvben kimondta, hogy a zárda mellett egyesületi házat épít s az arra szükséges évi hozzájárulásra hajlandóságát jelentette ki. Végül elhatározott, hogy ezentul minden hó negyedik vasárnapján a szent Ferencz-rendi atyák belvárosi templomában lesz szentségimádás és egyesületi ájtatosság.

Május 18-án a *terjesztők* havi értekezletén *Kánter Károly* igazgató mindenekelőtt a budapesti templomokban június hó folyamán tartandó

szentségimádásokra hívta föl a figyelmet s kérte a hölgyek érdeklődését és gondoskodását, hogy a szentségi Jézus méltó tátogatását biztosítsák. Jelenti egyuttal, hogy *Sommer Tódorné* 200 korona szentmise-alapítványt tett, mely példa utánzását minden katolikus léleknek kellene ajánlani, mert bizony akárhány megholt emléke egészen elvész és senki sem emlékezik meg róla imáiban, míg szentmise-alapítvánnyal biztosítva van, hogy az Egyház évenként megemlékezik az elhunyt lélekről. Kéri még az igazgató a tagokat, hogy az urnapi körmeneten minél nagyobb számmal vegyenek részt s végül jelenti, hogy a központi egyesület volt buzgó terjesztője, *Zuber Kálmánné* Debreczenbe távozva megható sorokban bucsuzik el az egyesülettől, mely alkalomból a buzgó hölgynek elismerését tolmácsolja az egyesület.

A **kolozsvári Oltáregyesület** önmagához méltó kiállítást és megszentelő ünnepélyt rendezett ez évben is.

Mintha áldozatkészségben a tagok versenyezni akartak volna az Ur házában ékítésében és fölszerelésében.

A teremben a központot képező oltáron szép kivitelű szent edények és füstölők, örök-lámpák, meg gótikus oltár-gyertyatartók csillogtak. Az oltárt — mint szép füzér — veték körül a munkakiállítási asztalok, gazdagon megrakva szines, avagy fehér himzésű albák, karingek s nagy mennyiségben kehelyfölszerelési kellékekkel. Részint csoportot képezve állványokon, részint falon remek

kivitelű kazulák, antik-himzésektől kezdve minden egyházi színben ékeskedtek.

Az izléssel rendezett csoportokat délszaki növények emelték. Egyik pálmacsoport megkapóan vette körül Jézus Urunk föltámadási szobrát s ezzel szemben pompás himzésű nagybőjti zászló lengett közepén ezüst báránynyal.

Az egylet szent jelégjét az ajtó fölött, valamint a terem-menyezet széleit biborfüggönyzet szegélyezte.

Mintha egy templommá alakult volna a terem, midőn az erdélyi püspök ő méltósága az oltár elé lépett, tőle jobbra a terem közepén gróf Majláthné kegyelmes asszony állott az «Oltáregyesület» áhitattól és szeretettől sugárzó arcú tagjaitól körülvéve.

Az egylet igazgatója, dr. Hirschler ur, áldást kérő beszéde után fölhangzott az «Oltáregyesület» énekkarának himnusza. Ének zárta be a megszentelő ünnepet, melynek szép emlékét minden jelenlevő sokáig fogja elkében hordani.

A szabadkai Oltáregyesület már közel van pazar kiállítású zászlaja elkészítéséhez. A kik a lobogót eddig a jó Pásztor nővéreinek intézetében Budán megtekintették, csodákat mesélnek a gyönyörű himzésekről. Az Oltáregyesület lobogóját Majorossy János püspök ő méltósága már pünkösd vasárnapján fogja ünnepélyes egyházi ténykedéssel fölavatni. Az ünnep részleteit legközelebb állapítja meg az elnökség.

***

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903 február és márczius hóban befolyt díjak:

Filó Józsefné 24 f, Mezner Anna 2 k, Kovács Mari 1 k, Rákóczi Magdolna 4 k, Bugyáklics Anna 1 k, Perner Ferenczné 80 f, Gregor Teréz 2 k, Petrovics Anna 60 f, Fekete Anna 24 f, Jung Viktoria 2 k, özv. Wéber Antalné 40 f, Kuzmics Ágnes 1 k, Prés Julianna 30 f, Ribarics Jánosné 1 k, Kovács Mártha 24 f, Kolesza Mária 1 k, Reisz Magdolna 1 k, Széman János 40 f, Baranyi Mária 24 f, Szabó Lajosné 2 k, Staszni Borbála 40 f, Iváni Sándorné 60 f, Somogyi Borbála 4 k, Csémi Béláné 1 k, Niklay Mária 4 k, özv. Schäfner Rezsőné 4 k, Német Julia 40 f, Kuzmics Erzsébet 1 k, Jeroschek Gizella 1 k, Német Erzsébet 24 f, Horváth Ilona 1 k, Balog Ágnes 30 f, Ft. Plent István esp. plebános ur által Kassa-egyházmegyéből 160 kor, Ft. Binder András ur Szatmár-egyházmegye részéről 147 k 40 f, Hübner Ferencz 2 k, Hübner Ferenczné 2 k, Kozák Victorin 1 k, Fühl Pál 2 k, Ertl Anna 2 k, Goblovsky Józsefné 2 k, Szücs Anna 1 k, özv. Valentin Antalné 5 k, Valentin Antal 4 k, Valentin Julia 1 k, Cuculinus Kinga 4 k, özv. Lentner Alajosné 4 k, özv. Paronbek Jakabné 2 k, Hegyesi Ferenczné 2 k, Kertész Paula 1 k, özv. Vogl Ferenczné 4 k, Kilián Matild 2 k, Miskó József 2 k, Miskó Józsefné 4 k, Kothny Erzsébet 2 k, Eberhardt Gyula 1 k, özv. Lehotzky Józsefné 1 k, özv. Sommer Magdolna 2 k, Janosik Etel 2 k, Godécz Mária 40 f, Horváth József 2 k 40 f, Kovács Mária 2 k 40 f, Horváth Józsefné 2 k 40 f, Lóczy Borbála 24 f, Ambrus Emma 2 k, Valy István 1 k, Mézinger Anna 4 k, Szilágyi Lajos 1 k, Haber Albinné 2 k, Götz Katalin 1 k, Holin Julia 2 k, Belenye Piroska 1 k, Tolt József 1 k, Tolt Mária 1 k, Tolt Éva 1 k, Tolt János 1 k, Tolt Ignác 2 k,

Tolt Angela 2 k, Somogyi Mária 1 k, Miskolczi Ilona 2 k, Antok Jánosné 4 k, Szeltenreich Antalné 24 f, Engländer Erzsébet 2 kor, Palcsó Mária 2 kor, Tretter Éva 1 korona, Tretter György 1 kor, Morvai Emilia 2 kor, Császár Zsófia 2 k, Strausz Anna 1 k, Deák Mária 24 f, Borbély István 1 k, Borbély Mária 1 k, Borbély Aloizia 1 k, öz. Prerinszky Andrásné 1 k, Prerinszky Róza 1 k, Fraller Józsefné 1 k, Suhajda Mihály 1 k, Suhajda Mihályné 1 k, Egerer Katalin 6 k, Thaller Istvánné 2 k, K. M. 2 k, Haszmann Józsefné 2 k, De Polli Francziska 2 k, Bossenyei Ferenczné 4 k, Getső Ignáczné 2 k, Getső Irén 2 k, Krazovits Mihályné 2 k, öz. Rátzki Jánosné 10 k, Thais Demidofi Cornélia 10 k, Than Józsefné 4 k, Hulitius Károlyné 4 k, öz. Faváry Józsefné 4 k, Fábián Józsefné 2 k, Retter Gyuláné 2 k, Moran Jánosné 2 k, Lafrankó Erzsike 4 k, öz. Lafrankó Istvánné 10 k, öz. Tirschl Jánosné 4 k, öz. Kotschy Erichné 4 k, Bosor Borbála 1 k, Fésli Mari 1 kor, Wittinger 2 kor, Perger Julia 24 f, Perger Mária 24 f, Lusztig Borbála 24 f, Keller Janka (két évre) 20 k, Nusser Irma 4 k, Nusser Francziska 2 k, Nusser Vilma 2 k, Kolmann Mária (Felső-Eörs) 2 k, a mária-radnai tagoktól 3 k 44 f, Káli Róza 1 k, Halassy Róza 2 k, Katona Karolin 2 k, öz. Spuller Józsefné 2 k, Mámbriny Mária 1 k, Kullmann Borbála 40 f, Szethy Mária 8 k, Linczky Teréz (Ivánca) 2 k, öz. Keszéry Keszéry Ödönné (Pásztó) 5 k, Ft. Szimély Gusztáv plebános a szimői tagok részéről 26 k 40 f, Földi Mihály 1 k 40 f, Pusztai Róza 2 k, gróf Sztáray Irma 4 k, Varga Adél 4 k, Nagys. és Ft. Debreczeni János kanon. ur által Eger egyházmegye részéről 2140 k, Boellein Iréne 2 k, Boellein Melitta 2 k, Balog János 2 k, Balog

Erzsébet 2 k, Rieger Emilia 1 k, Gubicska Róza 80 f, öz. Gubicska Jánosné 80 f, öz. Krammer Ferenczné 2 k, Moldován Antalné 2 k, Fuhrmann Ferenczné 2 k, Dr. Fuhrmann Ferencz 10 k, Diszek Hermin Valéria (Duna-Varsány) 1 k, Beró Jánosné 2 k, Fekete Jánosné (Kis-Apostag) 24 f, Tóth Rozália 2 k, Molnár Erzsébet 2 k, Preller Andrásné (Tolna) 2 k, Szabó Julianna 24 f, Fondala Zsófia 2 k, Blaha Anna 40 f, Droppa Margit 2 k, Minye Luiza 2 k, öz. gróf Keglevich Irma 4 k, Zsigardi Erdély Ágnes 2 k, H. János 1 k, Pfitser Margit 1 k, Kipian Mária 1 k, Bartek Károly 2 k, Bartek Borbála 2 k, Dont Károlyné 4 k, Krett Marczella 1 k, Wieser Katalin 2 k, báró Weissenbach Erzsébet 2 k, Sárdi Mária 1 k, báró Weissenbach Jánosné 2 k, Marinovits Szilárdné 2 k, Hollik Mária 24 f, Somoda Paulin 40 f, Török Anna 1 k, Török József 1 k, Harti Ferencz 1 k, Pintér Ferencz 1 k, Dobos Anna 2 k, Stifler Mária 2 k, Kappenstein Zsuzsanna 2 k, Meiszner Mária 24 f, Tóth Mária 40 f, Rác Antal 1 k, Rác Rozália 1 k, Bauer Mária 1 k, öz. Páska Mihályné 2 k, Páska Mária 2 k, Petru Julianna 4 k, Dála Mária 2 k, Lotz Anna 1 k, Ruszkovits Julianna 2 k, Tózsér Éva 6 k, Papp Terézia 1 k, Kuntser Erzsébet 2 k, Kralovánszky Katalin 2 k, Mayer Anna 2 k, Pintér Zsuzsanna 1 k, Geiszler Éva 2 k, Keller Magdolna 2 k, Staf Mária 24 f, Spicz Teréz 2 k, Kapatics Anna 2 k, Balla Rozália 2 k, Berger Anna 1 k, Nemesányi Gyula 1 k, Berger Katalin 24 f, Schmidl Anna 24 f, Dornich Adel 24 f, Takács Kornélia 24 f, Micskó Mária 24 f, Schlitzki Anna 24 f, Bartus Irma 24 f, Bartos Juliska 24 f, Binder Izabella 24 f, Kárch Irma 24 f, Szecsányi Ilona 24 f, Englert Melánia 24 f, Komzi Józsa

24 f, Kuhajda Magda 24 f, Kuhajda Anna 24 f, Hiedl Borbála 24 f, Keszey Anna 24 f, Komzi Valéria 24 f, Bossi Mariska 24 f, Fitzl Róza 24 f, Bitter Hilda 24 f, Ritter Irma 24 f, Hermann Lidia 24 f, Szabó Erzsébet 24 f, Holefkevity Tekla 24 f, Burgmann Mária 24 f, Pávits Róza 24 f, Juhász Anna 24 f, Sieger Katalin 24 f, Battmayer Aranka 24 f, Orlicsek Ilona 24 f, Frida Rozália 4 k, Vinterkorn Sándor 1 k, Janka Teréz 1 k, Mazi Mari 1 k, Mazi Klára 1 k, Mazi Borbála 1 k, Mazi Katalin 1 k, Pohlinger Pál 1 k, Pohlinger György 1 k, Pohlinger Teréz 1 k, Erdélyi Ottilia 1 k, Léser Mátyás 1 k, Ft. Jászaí Ignác plebános ur által Kupfalváról és a létéri tagok részéről 29 k 52 f, Brauch János 10 k, Bernák Mariska 5 k, özv. Marx Antalné 5 k, özv. Lukács Ferenczné 5 k, Szurgen Luiza 2 k, Frohmann Irma 2 k, Szombathi Teréz 2 k, Jamernegg Sarolta 2 k, Vars Karolin 1 k, Sporela Mária 1 k, Hirmer Adél 48 f, Bötz Sándorné 4 k, Bötz Anna 2 k, Feueregger Imréné 2 k, özv. Kasztovszky Béláné 2 k, Rothen Alajos 1 k, Fuzskó Magdolna 1 k, Marzsó Elvira 2 k, özv. Kajlinger Mihályné 2 k, Rozinger Erzsébet 2 k, Hubinay Krisztin 4 k, özv. Hubinay Ágostonné 4 k, Markó Mária 2 k, Szerdahely Károlyné 2 k, Jakab Julia 4 k, Jakab Erzsébet 1 k, Gencsi Juliska 2 k, Heiss Róza 24 f, Oczelka Krisztina 24 f, Gromen Hedvig 24 f, Kunstl Magdolna 24 f, Mészáros Etel 24 f, Fránko Margit 24 f, Jászay Teréz 24 f, Pusztai Irma 24 f, Schmidl Irén 24 f, Binder Juliska 24 f, Hontsek Etel 24 f, Graeff Emma 24 f, Csuwara Irma 2 k, Szalay Mária 4 k, özv. Veszprémy Sándorné (N.-Somkút) 4 kor, Ft. Vajda Tivadar a bagolyfalvi tagoktól 7 k, Siposné Kovács Borbála 50 f, Szabó Mária 1 k, Koller Anna (Tétény)

2 k, Nevotnyi Ottilia 2 k, Gergelyi Margit 1 k, Horváth Katalin 10 k, Ft. Dr. Tóth József Felső-Rönökről 2 k 80 f, Szombathely 38 k 20 f, Kis-Unyem 33 k, 74 f, Német-Szent-Mihály 25 k 54 f, Bándoly 17 k 92 f, Hosszúszeg 25 k, Baltavár 4 k 32 f, Ostoros 14 k, Egyházassfüzes 13 k 40 f, Szohely 2 k, özv. Wida Anna (Rákos-Szent-Mihály) 2 k, Ft. Binder András ur Nagy-Geöczről 6 k, Kente Zsigmond 4 k, Tomcsányi Kálmán 2 k, Tihanyi Vilma 2 k, Tihanyi Józsa 1 k, Tihanyi Ilona 24 f, Tihanyi Margit 24 f, Pirk Rozina 18 f, Tauffer Károlyné 2 k, Gazder Józsefné 1 k, Kerstner Anna 2 k, Novák Anna 2 k, Zachradkó Ferenczné 1 k, Vass Juli 60 f, Pelczer Karolina 60 f, Knoll János 4 k, Bézur Margit 20 f, Kurucz Lajos 60 f, özv. Németh Istvánné 30 f, Németh Zsófi 30 f, Csongor Veronika 30 f, Prohaszka Péterné 1 k, Truzsaits Erzsébet 1 k, Elek Rozália 2 k, Alexi Anna 2 k, Pichler Jánosné 1 k, Tapér Emilia 2 k, Ft. Dr. Löbl Márton Rozsnyó-egyházmegye részéről 689 k 96 f, özv. Császik Gáborné 4 k, Ft. Dr. Szentgyörgyi Jordán K. a szaniszlói tagok részéről 28 k, Ft. Miholics Ferencz plebános ur az inczédi tagoktól 14 k, a V.-Hadásziaktól 26 k, a mária-radnai tagoktól 2 k 68 f, Lipinski Károly 2 k, Weszely Mária 2 k, Nagy József 20 f, Ft. Boros János a lugosi gör. szert. egyházmegye részéről 62 k 70 f, Ft. Hukk György plebános 2 k, Klusatsek Margit 2 k, Röch Borbála 24 f, Ulicska Mária 40 f, Toncsik Mária 2 k, Midrics Veronika 1 k 20 f, Árd Julianna 40 f, Gergen Margit 4 k, Takács Borbála 2 k, Rossmann János 1 k, Rossmann Erzsébet 1 k, Bachmayer György 1 k, Horváth György 1 k, özv. Balogh Károlyné 1 k 60 f, Horváth Imréné 2 k, Egyházy Teréz 4 k, Hegyi Zsófi 40 f, Ecker Józsa 2 k.

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1903-dik évben ajándékozott tárgyakról.

(Folytatás.)

8. A kalocsai egyházmegyében.

Zenta:
1 kehely
1 ciborium
1 beteglátogat. szelencze
1 olajtartóval (J.)
1 burza

1 fehér magánstola
1 viola magánstola
1 karing
2 corporale
6 kehelytörlő

Zenta: A szegényházi kápolna részére:

1 fehér miseruha.
1 viola miseruha
1 karing
6 corporale

9. A csanádi egyházmegyében.

Knéz:
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 fehér-viola magánstola.
1 füstölő tömjéntartóval
1 misekönyv
1 alba
6 kehelytörlő

1 fekete magánstola
Dezsánfalva:
1 világos miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 alba
1 karing
1 öv
1 ciboriumköpenyke
1 burza
1 fehér magánstola
1 oltárterítő.

1 burza
1 ciboriumköpenyke
1 fehér miseruha
1 fehér-viola magánstola
2 alba
2 karing
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
1 oltárterítő
2 tabernac. corporale

Eibenthal:
1 fehér miseruha
1 viola miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 misekönyv.

Lugos: A házi kápolna számára:

1 fehér miseruha
1 vörös miseruha

Araes:
2 vörös ministerruha.
2 alba
2 karing

Csákova: Vojtek filia részére:

1 fehér miseruha
1 vörös miseruha
1 fehér vecsernyepalást

Ó-Bessenyő: Bolgártelep filia részére:

1 kis tabernaculum
2 tabernac.-gyertyatartó
1 ciborium
1 oltárkereszt
1 öröklámpa
1 beteglátogat. szelencze
1 olajtartóval (J.)

Csermő:
1 mennyezet 4 ruddal
6 oltárgyertyatartó

Vecseháza:
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 fehér magánstola
1 viola „

Uj-Moldova:
1 fehér miseruha

Nyerő:
1 fehér miseruha

10. A rozsnyói egyházmegyében.

*Rozsnyó: A leánynevelő
intézet káp. részére:*

- 1 viola vecsernyepalást
- 1 velum
- 1 füstölő tömjéntartóval.

Alsó-Sztregova:

- 1 fehér miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 fehér vecsernyepalást
- 1 velum
- 1 mennyezet 4 ruddal
- 1 alba
- 1 karing
- 2 vállkendő
- 1 oltárterítő

Murány-Hosszurét:

- 1 fekete palást
- 6 kehelytörlő

*Várgede: Kerek-gede filia
részére:*

- 1 vörös miseruha

- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 karing
- 2 corporale

Tiszolcz:

- 1 fekete palást
- 3 canontábla

Szent-András:

- 1 mennyezet 4 ruddal
- 1 viola vecsernyepalást
- 2 vörös ministerruha.

*Torna-Ujfalu: A mater
részére:*

- 1 mennyezet 4 ruddal
- 1 vörös miseruha
- 1 velum
- 1 misekönyv
- 1 alba
- 1 karing
- 2 corporale
- 6 kehelytörlő
- 4 ministerkaring

Zsarnó filia részére:

- 1 fekete palást
- 2 viola ministerruha

*Hídvég-Ardó: A mater
részére:*

- 1 ünnepi fehér miseruha
- 1 ünnepi vörös miseruha
- 1 ciboriumköpenyke
- 1 burza
- 1 misekönyv
- 2 ministerkaring
- 3 corporale

*A bodéa-vendégi filia ré-
szére:*

- 1 ünnepi fehér miseruha
- 1 fehér vecsernyepalást
- 1 ciboriumköpenyke
- 1 velum
- 1 oltárlámpa
- 1 misekönyv
- 3 corporale
- 1 velum

11. A szepesi egyházmegyében.

Krustin:

- 1 viola miseruha
- 1 fehér vecsernyepalást
- 1 parcificale.
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 2 alba
- 2 karing

Likavka:

- 1 ünnepi fehér miseruha
- 1 fehér vecsernyepalást,
- 1 fekete palást
- 4 oltárgyertyatartó
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 olajtartóval (J.)
- 6 ministerkaring

Sztánkován:

- 1 mennyezet 4 ruddal
- 1 kehely megaranyozása
- 1 beteglátogat. szelencze
- 1 olajtartóval (J.)
- 1 burza
- 1 fehér magánstola
- 1 viola magánstola
- 1 alba
- 2 ministerkaring
- 2 oltárterítő (csipke n.)
- 1 viola vecsernyepalást

Proszék:

- 1 viola vecsernyepalást
- 6 oltárgyertyatartó

- 1 alba
- 1 öv
- 2 oltárterítő.

Istvánfalu:

- 1 pacificale
- 4 vörös ministerruha
- 4 ministerkaring
- 2 alba
- 2 vállkendő
- 2 corporale
- 2 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 2 palla
- 1 öv
- 1 oltárterítő

12. Az egri egyházmegyében.

Lád-Bessenyo: a szendrő-ládi filia részére:

- 1 fekete miseruha
- 1 fekete palást
- 1 viola vecsernyepalást
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 2 vörös ministerruha
- 2 ministerkaring
- 2 alba
- 1 karing
- 3 corporale
- 6 kehelytörlő

Kékcse:

- 1 monstrancia
- 1 vörös miseruha
- 1 burza
- 1 beteglátog. szelencze
- 1 olajtartóval (J.)
- 1 füstölő tömjéntartóval.

Jászszentandrás: Uj plébánia részére:

- 1 fehér vecsernyepalást
- 1 burza
- 1 pulpitus
- 3 canontábla
- 1 csengetyűhuzó
- 2 karing

Jászberény: A porteleki filia részére:

- 1 monstrancia
- 1 kehely
- 1 ciborium
- 1 fehér miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 ciboriumköpenyke
- 1 öröklámpa
- 6 oltárgyertyatartó
- 3 canontábla
- 2 alba
- 2 karing
- 2 öv
- 1 oltárterítő

Tibold-Darócz: A kácsi filia részére:

- 2 pulpitus
- 2 fekete ministransruha
- 2 ministerkaring
- 1 sárga magánstola

Nyir-Bakta: A mater részére:

- 1 fehér vecsernyepalást
- 1 burza
- 2 vörös ministerruha
- 2 fekete ministerruha

A jákói filia részére:

- 1 viola miseruha
- 1 velum
- 1 szenteltvizeztartó hintővel
- 2 vörös ministerruha
- 2 alba

Pétervásár: Ivád filia részére:

- 1 monstrancia
- 1 ciboriumköpenyke.

Kis-Várda:

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 fehér vecsernyepalást
- 1 velum
- 1 burza
- 1 beteglátog. szelencze
- 1 olajtartóval (J.)
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 2 alba
- 2 corporale
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 1 öv

13. Az eperjesi egyházmegyében.

Zavadka:

- 1 kehely mindennel
- 1 tabernaculum
- 6 oltárgyertyatartó
- 2 alba
- 2 vállkendő
- 2 tabernac. corporale.

Hejő-Keresztur:

- 1 világos felon
- 1 alba

Görömböly: Heő-Csaba új filia részére:

- 1 kehely
- 1 szenteltvizeztartó hint.
- 1 alba

Eperjes: A papnöveldei kápolna részére:

- 1 viola felon.
- 1 fekete felon
- 2 vállkendő

- 2 corporale
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő

Poprád:

- 1 viola miseruha
- 1 misekönyv
- 1 gyásmisekönyv
- 6 vállkendő
- 24 kehelytörlő
- 24 kéztörlő

IRODALOM.

Legrégibb profán tanubizonyságok Krisztusról és a keresztényekről. Irta *Huber Lipót. Kalocsa.* A jeles theológiai tanár, ki már több könyvével, főkép a Talmudról szóló nagyszabásu művével keltett méltó föltűnést, e füzetében ismét visszatér a kereszténység ó-korába, s az első századbéli zsidó és pogány szerzők, nevezetesen Flavius József, Svetonius, Tacitus, ifj. Plinius, Mara bar Serapian irataiból mutatja ki, hogy Krisztus és valása már akkor is mily ismeretes volt a világ előtt s mily várakozással tekintettek az új tan fejlődése elé. Ma, midőn tudós és tudatlan iparkodik kétségbe vonni a kereszténység isteni alapját s Krisztus Urunknak az evangélisták által megrajzolt fenséges személyének történelmi valóságát, áldásos munkát végez mindenki, ki az ősi emlékek föltárásával megszilárdítja hitünk alapjait. S mivel Huber e munkát oly szakavatottsággal végzi, hogy figyelmet kelt hitetlen tudósoknál is, e műve is megérdemli a legnagyobb dicséretet és pártolást.

Irodalmi tudósítás. Alulirotnál kö-

vetkező művecskék kaphatók: 1. *Be-tegek könyve.* Második kiadás. Ára egész vászonkötésben 2 kor., egész bőrkötésben, aranymetszéssel 4 kor. 2. *A szent kereszt legendája.* Ára füzve 1 kor. 3. *Mondák.* Ára füzve 1 korona. 4. *Török világ Kismarton vidékén.* Ára füzve 50 fillér. 5. *A horvátok átvonulása Sopronmegyén.* (1848.) Ára füzve 30 fillér. 6. *Der Gnadenort Loreto in Ungarn.* Ára füzve 50 fillér. 7. *Geschichte des Ortes u. der Pfarre Stotzing.* Ára füzve 40 fillér. 8. *Vimpassing.* Ára füzve 40 fillér. Az 1., 2., 3., 4., 6. számú művecskék a győregyházm. hatóság jóváhagyásával jelentek meg. A kik legalább is 10 korona áru könyvet rendelnek egyidejűleg, azok 25%-os árleengedésben részesülnek. Tata, Komárommegye. *Mohl Adolf,* plébános.

VEGYES.

Zarándoklat Rómába. A szent Alajos társulat igazgatóságának vezetése alatt Vaszary Kolos biboros hercegprimás védnökségével a szünidő kezdetén zarándoklat indul Rómába. Minthogy a zarándoklat ifjusági jellegű s ebben csak ifjak és tanférfiak vehetnek részt, hogy szülők és esetleg kísérők is

csatlakozhassanak, a vezetőség más menetet is szervez, melyben bárki részt vehet. Mindkét menet Fiume-Anconán keresztül történik. A zarándoklat egy napot tölt Loretóban, hat napot pedig Rómában. Ifjusági menet részvételi árai: II. oszt. vas. I. o. hajó és teljes elátás 120 kor.; III. o. vas. II. o. hajó 80 korona. A másik menet árai: I. o. vas. I. o. hajó és teljes elátás 260 korona. II. o. 200 korona és III. o. 102 korona. Indulás az évzáró vizsgákra való tekintetből június 26-án reggel. Jelentkezni lehet június 10-ig Bussay Tivadarnál, a rendező-bizottság pénztárosánál. (Budapest, II., Lánchíd-u. 4.) Fölvilágosításért szintén a nevezetthez kell fordulni.

A jelentkezők részletes programot kapnak. Tekintve a kedvező föltételeket, reméli a rendezőség, hogy az ifjuság és különösen a növendékpapság örömmel fogja a kedvező alkalmat fölhasználni.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, hogy kötelezettségüknek minél előbb eleget tenni sziveskedjenek.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1902. évben.

Fejérpataky Gézáné Füzes-Abony, Fülöp Judit Licze, Kóka Borbála Uj-Fehértó, Molnár István Licze, özv. Váradiné Debreczen, Sánta Erzsébet, Bátori András, Tasi Mária, Czigány Teréz, Risai Borbála, Nagy Cziczelle. Dalmadi Julianna, Tóásó Veron, Irha Rozália Jászberény, Fülöp Anna, Petes Márta Tisza-Püspöki, Molnár Anna, Mile Erzsébet Pétervására, Szabó Zsuzsanna Sály, Kis Mária Felső-Nyárad, Ködmön Rozál, Szilók Anna, Zay Mária, Greskovics Balázs, Kovács Julianna, Utassy Rozália, Ortó Lucza, Ivacs Julianna Szent-Erzsébet, Kovács Etelka, Kovács Apollónia, Bozó Amália Lelesz, Agócs Mária Szent-Domonkos, Horti Julianna, Vincze Rozália Pusztamonostor, Svidra Margit Szuhogy, Forgács Mária, Tamás Mária Rudóbánya.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

HERCZEG ZSIGMOND

VII., Munkás-utca 6. sz.

ELSŐ MAGYAR
JÁTEKÁRU ÉS
SZENT CZIKKEK
ÖNTŐDÉJE. ☉

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

TRIESZ JÁNOS PAPI ÉS POLGÁRI SZABÓ

Budapest, VII., Csömöri-ut 20. sz.

Miseruhák, lobogók, egyleti diszasszó-készítő. Elvállalja a templom-fölszerelések, érczárú és oltár szállítását. — A Katolikus Legényegylet tagja.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER
ÉS DISZITŐ. ==

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat. ==

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

—••• Előfizetési ára —•••

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

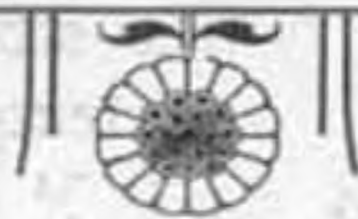
—••• Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. —•••

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhimzésekben, valamint
himzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olesón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök,*

